

РЕШЕНИЕ

№ 5459

гр. София, 24.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 24.08.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **7589** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба Вх. № 28988 от 04.08.2023г. на А. А. А., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С., чрез адв. В. П., понастоящем настанен в СДВНЧ С., [населено място], [улица], срещу Заповед № 5364з-3071 от 01.08.2023г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ е продължено принудителното му настаняване в СДВНЧ С., за 6 месеца, считано от 01.08.2023г. до отпадане на пречките по изпълнението по наложената спрямо него ПАМ, но не по-късно от 01.02.2024г.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт поради необоснованост, допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила при постановяването му, противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Твърди се, че задължение на административния орган е да подготви и осигури изпълнението на наложената ПАМ. Позовава се на правото на ЕС, чл.15, §1, ал.1 от Директива 2008/115/ЕО. Излага още, че оспорената заповед не е обоснована с разумна възможност за връщането му в С., поради което задържането му не преследване законоустановената цел. Твърди се, че не е извършена проверка от органа дали съществува възможност за прилагане на ефективни алтернативни мерки. Моли за отмяна на оспорения акт и незабавното освобождаване на жалбоподателя.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от процесуален представител адв. С.. Искане се от съда отмяна на оспорения акт изцяло. Не претендира за разноски.

Ответникът директор на Дирекция „Миграция“ – МВР оспорва жалбата чрез процесуален представител юрк. Ч.. Поддържа, че административният орган полага разумни усилия за принудителното извеждане на лицето със статут на чужденец по смисъла на ЗЧРБ, като спрямо него не са налице основанията по чл.44, ал.5, т.1, т.2 или т.3 ЗЧРБ.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща пхредаствител, не изразява становище.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

Няма спор между страните, а се установява и от приетата административна преписка, че спрямо А. А. А. има наложена принудителна административна мярка „връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ със Заповед рег. № 5364з-1675/05.08.2022 г.

Със заповед рег.№ 5364з-322/01.02.2022г., издадена от директора на дирекция „Миграция“-МВР, сирийският гражданин на основание чл.44, ал.1 и чл.44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“ до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него ПАМ за срок от шест месеца, считано от датата на фактическото настаняване.

Видно от докладна записка на дирекция „Миграция“ от 24.03.2023г. при проведена беседа с А. А. А. на 22.03.2023г. в сградата на СДВНЧ-С., с цел убеждаването му да се завърне доброволно в страната му на произход С., чужденецът категорично е заявил, че не желае да се завърне там и намерението му е да остане в Република България и да узакони престоя си. На жалбоподателя е напомнено, че е незаконно пребиваващ на територията на страната, за което му е наложена и ПАМ по ЗЧРБ. На 26.05.2023г. е проведена беседа отново с чуждия гражданин, на която той заявява отново същите намерения, че не желае да се завърне в страната си на произход.

С мотивирано предложение относно удължаване на срока на принудителното настаняване на чужденеца за шест месеца, считано 01.08.2023г., са посочени причините, които налагат това. Мотивирана е липсата на възможност за изпълнение на наложената спрямо сирийския гражданин ПАМ по ЗЧРБ, тъй като същият не разполага със сирийски паспорт, а такъв не може да му бъде издаден поради нежеланието от негова страна да поиска издаването му, като се яви лично в консулския отдел и поиска това да се случи. Посочено е, че това е съществено изискване, поставено изрично от Консулския отдел при Посолството на Сирийската Арабска република в [населено място]. Обоснована е и невъзможността за налагане на алтернативни обезпечителни мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ, тъй като не е постъпвала декларация от български гражданин с нотариална заверка на подписа, за осигуряването на жилище и финансова издръжка на чужденеца през време на престоя му в република България, както и искане за замяна с ежеседмично явяване в териториалната структура на МВР по местопребиваване. Направено е обосноваване предположение за опасност от укриването му по см. на чл. 15, ал. 4 от Директива 2008/15 вр. § 4в от ДР на ЗЧРБ.

С оспорената в настоящето производство Заповед № 5364з-3071 от 01.08.2023г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, на основание чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ, е

продължено принудителното му настаняване в СДВНЧ С., за 6 месеца, считано от 01.08.2023г. до отпадане на пречките по изпълнението по наложената спрямо него ПАМ, но не по-късно от 01.02.2024г. Заповедта е връчена на лицето срещу подпис на език, който владее на 02.08.2023г.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Обжалването на процесната заповед е депозирана в срок, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 46, ал. 1, вр. чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

По същество Жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр.146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл.44, ал.1 ЗЧРБ – директор на Дирекция „Миграция“ – МВР. Актът е мотивиран от фактическа и правна страна. Липсват данни за допуснати при постановяването му съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или, ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 8, ЗЧРБ, посочена като правно основание за издаване на процесния акт, възпроизвежда съдържанието на член 15, параграф 6 от Директива 2008/115. И двете разпоредби допускат продължаване на срока на принудителното задържане над първоначално определения, при наличието на една от двете предпоставки: 1.) липса на съдействие от страна на чуждия гражданин или 2.) забавяне при получаване на необходимите документи за връщане. Но националната разпоредба не регламентира условието, което трябва да е налице, за да се преценят двете предпоставки, а именно – независимо от положените от компетентните органи разумни усилия да е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго като причината за това е една от двете предпоставки. Националният законодател в чл. 44, ал. 8, ЗЧРБ транспонира и изискването на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, с която се регламентира задължението за прекратяване на предварителното задържане, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца.

Жалбоподателят от своя страна се позовава на чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО - всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки. По силата на чл.15, пар.5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия, а именно: за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално, когато е налице опасност от укриване или засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането, и задържането е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане.

Относимо към приложението на визираните норми е и задължителното тълкуване, дадено в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 05.06.2014 г. по дело С-146/14 PPU „М.“. Според т.40 от мотивите му: решенията съгласно Директива 2008/115/ЕО следва да се вземат индивидуално и въз основа на обективни критерии, което означава, че незаконният престой не следва да е единственото обстоятелство, което трябва да се вземе предвид. Второто изискване по член 15, параграф 4 от

Директива 2008/115 предполага да се провери отново дали са налице материалноправните условия по член 15, параграф 1 от тази директива, въз основа на които е взето първоначалното решение за задържане на съответния гражданин на трета страна. Затова органът, който се произнася за евентуалното продължаване на задържането на този гражданин или за евентуалното му освобождаване, трябва да определи, първо, дали в конкретния случай могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки от задържането принудителни мерки, второ, дали е налице опасност гражданинът на трета страна да се укрие и трето, дали същият избягва или възпрепятства подготовката на връщането или операцията по извеждането (т.61 от мотивите на цитираното решение на СЕС). Ако извеждането му продължава или е продължило по-дълго от предвиденото поради друга причина, не може да се установи наличие на причинно-следствена връзка между поведението на съответния гражданин и продължителността на операцията, а следователно не може да се установи и липса на съдействие от негова страна (т.82). Освен това, член 15, параграф 6 от Директива 2008/115/ЕО изисква съответният орган, преди да провери дали е налице липса на съдействие от гражданина на трета страна, да е в състояние да докаже, че операцията по извеждане продължава по-дълго от предвиденото независимо от положените разумни усилия, което в разглеждания в главното производство случай изисква въпросната държава членка да е полагала и все още активно да полага усилия, за да осигури издаването на документи за самоличност на този гражданин (т.83). Т.е. административният орган следва да удостовери активно поведение по издаване на документи за самоличност (в този смисъл е определение № 1201 от 26.01.2018 г. по адм. д. № 13952/2017 г., VII отд. на ВАС).

Съдът приема, че в случая са изпълнени всички предпоставки по чл.15, пар.1, 4, 5 и 6 от Директива 2008/115/ЕО и по чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ към датата на издаване на оспорения акт. От доказателствата по делото и соченото в жалбата, се установява, че същият отказва да съдейства на компетентните органи на Дирекция „Миграция“, в частност за изпълнение на постановената ПАМ, което се потвърждава и от отказа му да иска издаване на валиден паспорт, с който да бъде осъществено реално напускането на Република България. Съдът намира, че отказът за връщане в държавата по произход, при липсата на установен статут на закрила, независимо от личните мотиви за това, по своя характер представлява поведение, с което се избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането на чужденеца. Тези обстоятелства са релевантни, както по чл.15, пар.1, б.„б“ от Директива 2008/115/ЕО, така и по чл.15, пар.6, б.„а“ от Директива 2008/115/ЕО и чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ. Изискванията за налагане на мярката, уредени в посочените норми, са алтернативни предвид използвания съюз „или“. Т.е. не е необходимо административният орган да обоснове и докаже, че спрямо чужденеца е налице и опасност от укриване, въпреки, че в случая такива данни са налице, с оглед на това, че същият е пресякъл незаконно границата на страната, без семейство е, което повишава мобилността му, няма близка и социална среда в страната, няма данни да притежава средства за издъжка, нито деклариран адрес. Поради изложеното съдът намира, че обосновано са посочени в мотивите на докладната записка, предхождаща издаването на оспорения акт.

Налице са и множество докладни записки, удостоверяващи проведени от служители на Дирекция „Миграция“ беседи с жалбоподателя, в които той изразява категоричното си несъгласие да се завърне доброволно в С..

Съобразено с разпоредбата на чл.39б, ал.1 ЗЧРБ и легалното определение за „връщане“ по пар.1, т.4 от ДР на ЗЧРБ е становището на ответника, че наложената ПАМ „връщане“ подлежи на доброволно изпълнение. Съдът приема, че провеждането с чужденеца на беседи от служители на Дирекция „Миграция“ са в изпълнение на задължението на административния орган да полага разумни усилия по организиране на процеса на извеждане съобразно даденото от СЕС тълкуване по дело С-146/14 РРУ „М.“. А от друга – те удостоверяват константното поведение на лицето по липса на съдействие на компетентните органи при организиране на извеждането. По изложените вече съображения, последното обстоятелство, е не само релевантно, но и изцяло достатъчно за налагане на оспорената мярка по смисъла на чл.15, пар.1, б.“б“ от Директива 2008/115/ЕО, така и по чл.15, пар.6, б.“а“ от Директива 2008/115/ЕО и чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ (с оглед използвания съюз „или“).

Противно на твърдения на жалбоподателя по делото са налице данни, че за периода на настаняване компетентните власти полагат активни усилия да осигурят документ за пътуване на чуждия гражданин. По делото се установява, както предприемането на активни действия от страна на компетентните органи по изпълнение на наложените ПАМ, така и наличието на разумна възможност за връщане по смисъла на чл.15, пар.4 от Директива 2008/115/ЕО. Възраженията на жалбоподателя за липса на такава възможност и за нарушение на разпоредбата са неоснователни.

Необосновано се претендира възможността за налагане на по-леки мерки по смисъла на чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО и чл.44, ал.5 ЗЧРБ. Съгласно чл.44, ал.5 ЗЧРБ такива мерки могат да бъдат постановени след преценка на индивидуалните обстоятелства по отношение на чужденеца и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин, каквито са реално преценени от административния орган и обективирани като неоснователни м оспорения акт и мотивите на докладната записка към него.

По изложените съображения са неоснователни оплакванията на жалбоподателя за нарушение на чл.6 АПК, тъй като спрямо него не могат да се наложат по-благоприятни мерки.

На следващо място, настоящият състав намира, че не е налице противоречие на оспорената заповед с целта на закона. Изложените по - горе факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и поведението на жалбоподателя, обосноваващи продължаването на принудителното настаняване на същия в СДВНЧ, поради което обжалваната ПАМ се явява обоснована и пропорционална.

Целта на ЗЧРБ е спазване и прилагане на установен от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ (съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република България) на чужденци. В производството по налагане на тези мерки е достатъчно установяване по надлежния ред на наличие на данни, обуславящи предвидените в закона предпоставки за налагането им.

Въз основа на изложеното, съдът прави извод, че оспорената заповед е постановена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл.172, ал.2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Разноски не се претендират.

Така мотивиран, Административен съд София - град, I-во отделение, 63-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ Жалбата на А. А. А., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С., понастоящем настанен в СДВНЧ С., [населено място], [улица], срещу Заповед № 5364з-3071 от 01.08.2023г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: